

JURAJ ČERVENÁK

CHŘESTÝŠ
CALLAHAN

S BOUČAČKOU NA DÉMONY
A INDIÁNSKÉ BOHY

BROKILON

Juraj Červenák
ŠTRKÁČ CALLAHAN

Copyright © 2013 by Juraj Červenák

Translation © 2013 by Robert Pilch

Cover & Illustrations © 2013 by Lubomír Kupčík

For Czech Edition © 2013 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-7456-187-0

Juraj Červenák

CHŘESTÝŠ CALLAHAN

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2013

Juraj Červenák

v nakladatelství Brokilon

Cyklus Bivoj

Bivoj běsobjice

Bivoj válečník

Cyklus Conan

Conan nelítostný

Conan a svatyně démonů

Conan a dvanáct bran pekla

Cyklus Černý Rogan

Zlato Arkony 1

Zlato Arkony 2

Cyklus Kapitán Báthory

Strážcové Varadínu

Brána Irkally

Ďáblova pevnost

*Hradba západu **

Samostatné knihy

Sekera z bronzu, rouno ze zlata

Kámen a krev (sbírka povídek)

Chřestýš Callahan

** připravujeme*

<http://www.cervenak.sk>

<http://www.brokilon.cz>

<https://www.facebook.com/brokilon>

Deštivá noc
v Boot Hillu

Zbraně najednou utichly, ale dunivá ozvěna střelby ještě několik vteřin vibrovala místností a rozechvívala mi ušní bubínky.

Ve vzduchu voněl spálený střelný prach. Někdo by možná nadržil nos a nazval to smradem, ale mně to vonělo jako faráři kadidlo. Z Krásky a Bestie se kouřilo jako z komínů parníku někde na Mississippi. Hlavní čtyřiačtyřicítka jsem si nadzvedl střechu klobouku a pozorně se rozhlédl.

Malými okýnky, typickými pro mexické domy, dopadaly dovnitř šikmé sluneční paprsky. V jejich ostrém světle jako roje dovádivých mušek poletovaly částičky prachu, zviřeného padajícími těly.

Mrtvol bylo dohromady sedm. Ležely mezi převrácenými stoly a rozbitými židlemi, v hromadě střepů pod strženou polici s hliněným nádobím, u výčepního pultu. Krev, která z nich prýštila a naplňovala škvíry mezi prkny na podlaze, se rychle obalovala prachem. Z bílých zdí, zjizvených hlubokými stopami po kulcích a brocích, se odlupovala omítka a stékaly čůrky tmavnoucí krve.

Zdálo se, že je po všem. Celá přestřelka netrvala déle, než by jeden stačil říct: „Půjďte se mnou, živí nebo mrtví.“ Rychle vydělané peníze, přesně jak to mám rád. Nacvičeným pohybem jsem protočil Krásku na prstu, pažbou si odhrnul z boku plášť a zasunul revolver do naolejovaného pouzdra. Zalomil jsem Bestii, vytáhl z ní prázdné nábojnice – dutě kleply o podlahu – a vyměnil je

za nové. Jedno trhnutí zápěstím, a upilované hlavně s cvaknutím skočily na své místo.

Překročil jsem mrtvolu – podle zbytku obličeje, co jí zůstal po zásahu z brokovnice, jsem ji identifikoval jako Kojota Willyho, vůdce bandy – a přistoupil jsem k pultu. Na jeho přední části přibýlo pár děr lemovaných ostrými třískami. Doufal jsem, že kulky, které to způsobily, neprovrtnaly i hostinského. Vrhł se za pult, jen co jsem překročil práh hospody.

„Žiješ, amigo?“ zaklepal jsem Bestii na poškrábané dřevo.

Z druhé strany se nejdřív vynořily dvě zdvižené ruce, za nimi pleš orosená potem a nakonec snědý, vousatý obličej.

„Nestřílet, seňor, prosím, já nic nevidět a neslyšet...“

Byl jsem vážně rád, že jediná újma, kterou utrpěl, byly mokré kalhoty. „Nalij mi tequila, hombre.“

To byla řeč, které rozuměl. Vyskočil, postavil přede mne hliněný kalíšek a mírně roztřesenou rukou ho naplnil z proutím opleteného demižonu.

„Gracias.“ Alkohol pekelně štípal, po pěti dnech trmácení rozžhavenou pouští jsem měl rty popraskané jako vysušené bahno na březích Rio Pecos. Ale i tak mi panák udělal dobře.

„Co seňor ještě přát?“ Byl ztělesněná úslužnost. Ale nechovejte se zdvořile tváří v tvář skoro dvoumetrovému gringovi, který je od hlavy až k patě oblečený v černém jako velký krkavec a v ruce drží brokovnici.

„Mačetu.“

„Ee?“ vyvalil oči. „Já nerozumět...“

„Ale rozumět. Nemáš tady snad mačetu? Myslel jsem si, že každý Mexičan vlastní mačetu.“

„Ale... na co seňor mačeta potřebovat?“ Polkl naprázdno a podvědomě se jednou rukou chytil za hrdlo.

„Na těch sedm je vypsaná odměna,“ vysvětloval jsem mu trpělivě. „Ale ne tady. V Arizoně. Na téhle straně hranice mi za ty

mršiny nikdo nezaplatí ani dolar. A nebude to jen proto, že tady cálujete jinou měnou.“

Trochu se mu ulevilo. „Och, já rozumět, seňor. Vy potřebovat důkaz. Ale... na co mačeta...?“ Vzápětí pochopil a ohryzek mu zase poskočil nahoru a dolů. „Caramba!“

„Správně. Nebudu přece na sever táhnout sedm mrtvol.“

Zřejmě usoudil, že nebude klást další otázky, protože odpovědi se mu ani trochu nelíbily. Sehnul se a zašátral rukou pod pultem.

Varovalo mě tiché zachrastění za mnou.

Střepy z hliněných džbánů.

„Tady být mačeta, seňor...“ vykoukl hospodský zpoza pultu.

Popadl jsem Bestii a vrhl se stranou. Přímou jsem slyšel dokonalý souzvuk cvaknutí spouště a kohoutku.

Zaduněl výstřel.

Kulka proděravěla cíp pláště, vlajícího za mnou jako nějaká pirátská vlajka, roztránila kalíšek s tequilou a trefila chudáka krčmáře přímo doprostřed čela. Zátylek mu i s většinou mozku odlétl mezi hrnce a pult začákala krev.

Zdálo se mi, že padám nepřírozeně pomalu, jako by si zemská přitažlivost odskočila na polední pauzu. Ještě ve vzduchu jsem se otočil a ruka svírající Bestii se vymrštila vpřed jako rozzuřený pes na krátkém řetězu. Stiskl jsem spoušť. Pravá hlaveň brokovnice se zuřivým zařváním vychrlila smršť olova.

Bandita, zvedající se ze střepů rozmlácených džbánů, právě palcem natahoval kohoutek koltu. Výstřel padl, ale už ne jeho přičiněním. Broky ho totiž zasáhly do předloktí a utrhyly mu ruku, jako by byla z papíru. Revolver i se zbytkem končetiny svírajícím pažbu dopadl na podlahu a vypálil.

Gravitace se vrátila do práce. Práskl jsem sebou na zakrvácená prkna.

Kulka z koltu vytrhla spršku třísek z jedné židle, s pronikavým zabzučením se odrazila od zdi a pleskla do mrtvoly Kojota

Willyho půl metru přede mnou. Nebýt Willyho mršiny, pravděpodobně bych ji schytl přímo do ksichtu. To mě našťvalo.

O nešťastné smrti hostinského ani nemluvě.

Zvedl jsem se na nohy a zběžně si oprášil plášť. Pak jsem přešel k banditovi. Seděl se zády opřenými o zeď, vydával nesrozumitelné zvuky a vyvaloval bulvy na pahýl své pravačky. Z broky rozsekaného masa trčela rozštípnutá kost a tepna do dálky chcala krev. Byl už prakticky mrtvý, nemusel jsem na něj plýtvat municí. Jenže jak už jsem řekl, vážně mě vytočil.

Bestii jsem mu přiložil skoro až k břichu. Obrátil ke mně idiotský pohled, jako by nechápal, co to dělám. Stiskl jsem spoušť. Musel jsem na toho chlapa zapůsobit důvěryhodným dojmem, protože si přede mnou doslova vylil nitro. Skoro rozpolcené tělo s vlhkým zvukem kleslo na podlahu. Usmíval jsem se. Sice mi to svinstvo, co z něj vystříklo, zaneřádilo boty, ale cítil jsem velké zadostiučinění.

Pak jsem konečně vytáhl z kapsy u košile cigáro, strčil si ho do koutku úst a probudil k životu zápalkou rozškrtnutou o desku převráceného stolu. Labužnický jsem vtáhl kouř.

Měl jsem pocit, že jsem odvedl kus pořádné práce.

Tady na čáře mezi Sonorou a Arizonou je dešť zřidkavější než kněz v bordelu – i když, znal jsem jednoho faráře z Tucumcari v Novém Mexiku... No, to je jedno. Jak říkám, v pohraničí prší jen párkrát do roka. Jenže když už k tomu dojde, tak to pak stojí za to. Přesně jako s tím velebným pánem z Tucumcari. Když zašel do Růžové Cathy a vlezl do postele s nějakou dvanácti, maximálně třináctiletou indiánkou, jeho hýkání bylo slyšet až do saloonu naproti přes ulici. V tu chvíli pianista musel přestat hrát, všichni nastražili uši a chlapi uzavírali sázky, kolikrát páter zakřičí to

své „hýýýha!“. Prohrál jsem tehdy pěkných pár zelených, protože jsem ho trestuhodně podcenil.

Ale abych pořád neodbočoval: liják v těchhle oblastech je hotová apokalypsa. Řeky – hlavně ty, co se zrovna chystáte přebrodit – se naplní valícím se bahnem, které má dost páry na to, aby s sebou vzalo i vrchovatě naložený vůz s volským čtyřspřežím. Cesty a ulice – hlavně ty, po kterých zrovna spěcháte na sever s vidinou štědré odměny a následného přívalu ženských a chlastu – se změni v blátivé pasti, připravené zhltnout vašeho koně až po břicho. Nemluvě o tom, jak příjemné je cestovat v sedle, když se vám z klobouku na záda a odtamtud na zadek valí hotový Waterwheelský vodopád.

Když už to trvalo půl dne, měl jsem toho plně zuby. Takže určitě chápete, jaká byla moje radost, když se z hnusné směsi lijáku a padajícího soumraku přede mnou najednou vynořila popraskaná cedule se sotva čitelným nápisem BOOT HILL. Měl jsem chuť začít mávat kloboukem, střílet z Krásky do vzduchu a juchat při tom jako nějaký debilní kovboj.

Znal jsem to tady. Boot Hill bylo nepříliš lidnaté městečko pár mil severně od hranice, kde se dobře dařilo hlavně pašerákům, hazardním hráčům, štětkám a barmanům. Všichni tady táhli za jeden provaz – i když to laso bylo občas přehozené přes větev košatého mesquite za městem a ve smyčce na jeho opačném konci kopal nohama nějaký nepřizpůsobivý pitomec. To se ale moc často nestávalo; v Boot Hillu považovali zákon za zbytečný luxus, o kterém z doslechu věděli, že komplikuje životy občanů v jiných městech. Dokonce si za šerifa zvolili chlápka, na něhož prý byla v Texasu vypsaná odměna sedm set dolarů kvůli vyloupení dostavníku společnosti Wells Fargo.

Hádáte správně. Měl jsem to tu rád.

Sotva jsem minul ceduli, Raven se najednou zastavil a hlasitě zafrkal. Z mokrého šera přede mnou vyběhla drobná postava. Instinktivně jsem sáhl po Krásce. Postava jen tak tak neskočila vraníkovi pod kopyta. Vystrašeně vyjekla – *žena?* – a nohy jí podklouzly na mazlavém blátě. Nebýt toho, že se pohotově zachytila rukama, byla by se jak dlouhá, tak široká natáhla do řídké břechky. Bleskově se narovnala a vrhla na mne pohled plný obav.

Do pahorků někde za mnou udeřil blesk. V jeho bledě fialovém světle se na kratičký okamžik zaleskly ženiny vytřeštěné oči. Civěly z tmavého obličje lemovaného hřívou kučeravých, jako smůla černých vlasů. Černoška byla hodně mladá, určitě jí nebylo víc než sedmáct let. Hned jsem pustil pažbu remingtonu.

Vzápětí si dívka vykasala sukně a rozběhla se někam doleva.

„Hej!“ zavolal jsem za ní, ale můj hlas pohltilo dunění hromu.

Byl jsem z toho pať. Místo, ke kterému černoška tak zběsile utíkala, jsem si dobře pamatoval. Vlevo od cesty se zvedal nepřilíš vysoký písčité pahorek. Jako poslední vlasy na holé hlavě z něj trčely kříže a náhrobky. Byl to místní boot-hill, holínkový kopec. Tak se v těchto končinách říkalo hřbitovům, protože tam většinou pochovávali ty, co zemřeli obutí. Zdejší boot-hill byl obzvlášť malebný. Na temeni kopce se tyčil uschlý strom, který zdejší hrobař, evidentně velký vtípálek, ověšel lebkami ze starých, znovu otevřených hrobů. Díky tomu strom vypadal jako nějaký indiánský totem a hřbitov jako pohanské pohřebiště. Zvěsti o něm se šířily do všech světových stran, a ne nadarmo po něm pojmenovali celé městečko.

Ale proč v tomhle proklatém nečase, a navíc za soumraku, běží nějaké černé děvče zrovna na to strašidelné místo, to mi nešlo do hlavy.

Každopádně jsem teď neměl v úmyslu to zjišťovat. Momentálně

jsem se chtěl jen posadit pěkně do tepla a propláchnout si hrdlo pořádně ostrou whisky.

Pobídl jsem Ravena.

„Hej, co je tenhle zač?“ pronikl šuměním deště skřípavý hlas, na můj vkus zatraceně málo přívětivý.

Už to podivné setkání s černou dívkou mi naznačilo, že v místním deštivém ovzduší visí problémy. Když mi na ulici lemované dřevěnými průčelími domů zatarasil cestu asi patnáctihlavý houf ozbrojených chlapů s petrolejkami a lampami v rukou, předtuchy se rozplynuly a nahradila je skálopevná jistota.

„Čumte na to!“ zablábolil někdo. „Celý v černém, na vraném hřebci... vypadá jako Satanáš!“

„Spíš jako Smrtka, haha, nevidíš, jak je vysoký a kostnatý?!“

„Kretění, radši se mu podívejte do ksichtu, jestli nemá černý i ten! A pokud jo, rovnou ho oběsíme i s tou kurvou!“

„Držte huby!“ zaduněl autoritativní hlas. K Ravenovi přistoupil robustní chlap s hrudí jako kotel lokomotivy a tváří pokrytou mírně prošedivělým porostem. V jedné ruce držel winchestrovku, ve druhé kahanec. Jeho světlo proměnilo vodu, crčící mi z klobouku, v čůrky tekutého zlata.

Vzápětí se ze sudovité hrudi vydralo dunivé zachechtání.

„Vy musíte být slepí jako krtci!“ zahulákal na chlapy. „Vždyť je to Chřestýš. Chřestýš Callahan!“

Odhodlané hulákání se zlomilo. Zatímco před chvílí se ti tupci překřikovali jeden přes druhého, najednou se každý z nich snažil, aby ho bylo slyšet co nejmíň.

„Zdravím, šerife Hawksi,“ pozdravil jsem kolohnáta kývnutím hlavy. „Co to tady organizujete? Lynčovací večírek, nebo výroční boothillské bahenní zápasy?“

„Ten první odhad byl lepší, Chřestýši,“ zabručela hlava zákona. „Hledáme jednu černou čubku. Tadyhle Billymu Wayneovi pořádně upravila fasádu...“

Střelil jsem pohledem po šlachovitém třicátníkovi, který měl levou tvář rozříznutou od koutku oka až k bradě. Obvaz, kterým mu někdo ránu narychlo ošetřil, už byl dočista nasáklý krví. Billy Wayne zlostně koulel očima a cenil zkažené zuby.

„...ale včas zdrhla, prašivina,“ pokračoval Hawks. „Jen co ji chytíme, dostane karabáčem po těch svých špinavých černých zádech, a pak na strom s ní!“

Způsob, jakým fungovala boothillská spravedlnost, mě odjakživa fascinoval.

„Nezabláhl jsi ji náhodou, Chřestýši?“ zeptal se šerif.

I když by mnozí mohli tvrdit, že jsem bezzásadový člověk, nějaká pravidla přece jen dodržuju. Například se řídím heslem: Nikomu nepomáhej, pokud z toho nic nemáš, a už vůbec ne, když tím někoho jiného dostaneš do průšvihů.

„Ani náhodou,“ zavrtěl jsem hlavou. Šerif pokrčil rameny a obrátil se k chlapům, aby jim přikázal pokračovat v hledání. Rychle jsem dodal: „Na vašem místě bych se na to vykašlal. Padl soumrak, za pár minut bude tma jako v pytli, a když si k tomu přidáte ten proklatý liják, ech... za těchhle podmínek člověk nenajde ani vlastní prdel. O tu černošku bych neměl strach. Neuteče daleko. Široko daleko není nic, jenom pustina. Pochybuju, že se vůbec odváží vzdálit od města. Věřte mi, bude schovaná někde nablízku, v nějaké stodole nebo kůlně. Stačí si počkat, až vyleze, a pak si s ní můžete užít.“

Hawks se na chvíli zamyslel a potom vážně přikývl. „To zní docela rozumně, kámo. Co vy na to, chlapi?“ otočil se k ostatním. „Nevrátíme se do sucha a do tepla? V téhle bouřce vážně nemá smysl čenichat po té černé kůži. Blýskavice je čím dál

blíž, ještě kvůli té štetce někoho trefí blesk a usmaží mu zadek. Rozhlídneme se po ní, až se počasí umoudří.“

Z houfu se ozvalo souhlasné mručení. Jen Billy Wayne znovu zakoulel očima a zuřivě se zašklebil, až mu zpod obvazu vytekla čerstvá krev.

„To teda ne!“ zakrákal. „Liják, neliják, nestrpím, aby tady ta dehtová tlama pobíhala, zatímco mně přes díru v ksichtě táhne na zuby! Musíme ji dostat a stáhnout z kůže!“

Nikoho tím nepřesvědčil. Billy Wayne očividně nepatřil mezi kandidáty na titul nejpobulárnějšího občana Boot Hillu. Děšť už dávno zchladil horké hlavy, chlapi vystřízlivěli a chtěli se co nejrychleji vrátit ke sklenicím. Na nějaké děvce, co tomu otrapovi upravila vizáž, jim přestalo záležet.

„Pro dnešek ruším pátrací akci!“ uzavřel to šerif Hawks. „Počkáme do rána. Ty, Billy, jestli na tom trváš, si můžeš tu špínu hledat dál.“

„Jenom si dej pozor, aby ti neufikla i něco jiného!“ zakřičel někdo z davu.

„Kdo to řekl?“ vyštěkl Wayne. „Slyšíte, čuráci? Kdo to řekl?“

Ale to už se všichni hrnuli zpátky k prosvětlené budově, před níž se na dvou řetězech pod čelní stříškou houपालa deska s nápisem SALOON U BEZRUKÉHO PISTOLNÍKA.

Docela mě překvapilo, jak snadno se dá zmanipulovat banda idiotů. Možná bych se měl dát na politiku.

Pobavený tou představou jsem klusal ke stáji na dolním konci ulice. Myšlenky mi zase zabloudily k černé dívce, vystrašené na smrt, a ke hřbitovu. Ještě pořád mi to nedávalo žádný smysl. A to mě žralo. Jenže zase ne tolik, abych se vzdal úmyslu zajít na skleničku.

„Mizerné počasí,“ zabručel jsem, sundal si z hlavy vodou nasáklý klobouk a prsty si prohrábl mokré vlasy.

Bezruký pistolník byl hostinec jako každý druhý. Tucet stolů, barový pult s velkým zrcadlem, malé pódium, na němž za vrzání houslí vyhazovaly nohama a natrásaly kozama obstarožní macaté běhny, a schodiště vedoucí do patra, do království všech možných i nemožných potěšení. Tlustého barmana i dívky předvádějící podvazky očividně potěšilo, že se chlapi zase vrátili k pití a osahávání třaslavého masa. Vlastně mi zaměstnanci saloonu mohli být vděční, že jsem jim přihnal zpátky zákaz-níky.

„Mizerné je pro tuhle katastrofu slabé slovo.“ Hawks do sebe kopl panáka pančované brandy a pohodlně se rozvalil na židli, až opěradlo nebezpečně zapraskalo. „Dlouho ses tu neukázal, Chřestýši. Odkud vlastně jedeš? A co máš, sakra, v tom pytlí, co s sebou pořád taháš? Cítím nějaký podezřelý smrad. Snad v tom nenosíš špinavé prádlo?“

Mrkl jsem na vak uložený pod stolem.

„Ne,“ ušklíbl jsem se. „To je Kojot Willy a jeho kumpáni. Našel jsem je v jedné zablešené mexické díře tři dny jízdy jižně odtud.“

Ticho se šířilo saloonem jako vlna po jezeře, do jehož středu někdo hodil cihlu. Ztuhl jsem s panákem přiloženým ke rtům. Hned mi došlo, že jsem to řekl moc nahlas a že se to dostalo k uším, ke kterým se to dostat nemělo.

„Do prdele,“ povzdechl si Hawks do hrobového ticha. „Tohle vypadá na problém, Chřestýši.“

Přelétl jsem saloon ostražitým pohledem. Okamžitě jsem zjistil, kdo bude zdrojem těžkostí. Zpoza stolu, u kterého se mas-til poker, se začal zvedat menší, ale lasicovitě pružný chlapík se směšným tvrďákem na hlavě. Ani mi ho nemuseli představovat. Ta podoba přímo bila do očí.

„Tohle si navždycky zapamatuju,“ řekl s pohledem upřeným do karet ve své ruce. Obličej měl jako z kamene a oči prázdné – buď to byl skvělý hráč, nebo úplný pitomec. „Dvě sedmičky a dvě královny. Vždycky, když dostanu do ruky tyhle dvojice, v duchu uctím památku svého bratra, zamordovaného nějakým zkurveným lovcem hlav.“

Zahrkaly židle a prostor mezi mnou a lasicí se začal vylidňovat.

„Poslechni, Sturgesi,“ zkusil to Hawks, ale pro jistotu zvedl ze stolu láhev s brandy a rychle se ode mě odtáhl, „možná by stálo za to ještě to zvážit. Tohle je totiž Callahan. Chřestýš Callahan. Vsadím se, že už jsi o něm slyšel.“

„To si piš,“ přikývl Sturges a položil karty na stůl. „Doneslo se mi, že prý není zrovna rychlý.“

Uznávám, že tahle zvěst měla něco do sebe.

Sturges tasil. Byl fakticky jako blesk, novoučká čtyřiačtyřicítka se v té rychlosti doslova změnila v lesklou šmouhu. Zaduněl výstřel. Kulka vyryla brázdu do stolu asi deset palců od mého lokte. Ve vzduchu zavířily třísky.

Hodil jsem do sebe panáka. Ta brandy nebyla nic moc.

Sturges podruhé stiskl spoušť. Kulka mi zabučela kolem levého ucha. Postavil jsem skleničku a sáhl po remingtonu.

Sturges zanačoval, popadl kolt oběma rukama, zvedl si ho k očím a pečlivě zamířil. Venku se zablesklo a okny do nálevny zazářilo namodralé světlo.

Kráska si znechuceně odplivla. Sturges najednou ztuhl, spustil ruce a překvapeně se podíval na kouřící revolver. Nedokázal pochopit, proč se netrefil. Chvilí tam stál, zatímco mu z díry uprostřed hrudi v pravidelných intervalech tryskala krev, a pak se svalil obličejem na stůl. Kruhová deska vystřelila do kolmé polohy a Sturgesovo padající tělo zasypaly mince, bankovky, žetony a karty.

O rychlém tasení se toho napovídala spousta. Kecy. Wyatt

Earp, co dělá šerifa v Dodge City, by vám potvrdil, že na rychlosti hovno záleží. O dost důležitější je mít přesnou mušku.

Kouř se zvolna rozplýval. Saloon zase zahučel, hosté se vraceli na svá místa, housle zaskřípaly, štětky rozvibrovaly šunky. Hawks se přisunul zpátky ke stolu a z flašky, kterou pořád chránil ve své medvědí tlapě, doplnil svou i moji sklenici. Láskyplně jsem zasunul Krásku do pouzdra a chopil se drinku. Po očku jsem sledoval hráče pokeru, jak svého spolustolovníka Sturgese vlečou za ruce a nohy ke dveřím. Táhla se za ním krvavá čára.

„Beztak to byl falešný hráč a oškubal zdejší chlapy o nekřesťanské peníze,“ utrousil šerif a tím celý incident oficiálně uzavřel.

„Nebyla na něj vypsaná odměna?“ Vždycky jsem se snažil uvažovat pragmaticky.

„Myslím, že jo,“ pátral Hawks v paměti. „Ale nic extra. Maximálně dvě stě dolarů.“

„Lepší vrabec v hrsti... nenašla by se tu mačeta? Nebo aspoň sekáček na maso?“

Hromotlucky muž zákona se zachechtal. „Žádný strach, na jeho makovici máš plné právo, nikdo ti ji nevezme.“

Usrkl jsem si ze sklenice. Ta brandy vážně chutnala, jako by s ní někdo vydezinfikoval hnisající ránu. „Tak jak to vlastně bylo s tou černoškou?“ nadhodil jsem ledabyle.

„Aby ji lepra sežrala, kurvu černou,“ odplivl si Hawks na podlahu. „Přišla sem před dvěma týdny v zásilce masa z New Orleansu, i se svou starší sestrou. New Orleans je prý teď nóbl město a v bordelech jsou v módě Evropanky a šikmoočky. O černošky přestal být zájem, a tak je posílají pryč. Ty dvě přivezli k nám.“

Pozoroval jsem slinu, co se mu zachytila ve vousech pod spodním

rtem a pomalu se plazila dolů, zanechávajíc za sebou lesklou stopu jako slimák.

„Všechno bylo OK, negerky držely huby a poslušně podržely každému, kdo měl zájem. Až do dnešního odpoledne. Billy Wayne,“ kývl hlavou ke kostlivci, který stál u pultu a házel do sebe jednu whisky za druhou, „vydělal docela slušný prachy na dodávce starých rezavých sharpek pro jednoho z těch samozvaných mexických generálů, co rabování a podřezávání krků nazývají revolucí. S nacpanýma kapsama přijel do města, a když se doslechl, že do bordelu dorazilo nové zboží, dostal chuť na tmavé masíčko. A protože měl vážně dost prachů, vzal si na pokoj obě sestry. Nejdřív začal obdělávat tu mladší, jenže se do toho moc vložil a trochu ji přiškrtl, takže začala kopat nohama a ječet, kurva nevděčná. Tak ji zlehka propleskl. Pak už to šlo rychle. Starší černá huba chtěla sestru chránit a snažila se z ní Billyho strhnout. Použila při tom nehty, a tak se Billy právem naježil, vytáhl lovecký nůž a sekl negerku do kejháku, div že jí neušmíkl hlavu. Nato ta mladší vyskočila z postele, rozmlátila prázdnou flašku od brandy a střepem upravila Wayneovi ksicht. Padl na postel, krev z něho stříkala jako z prasete, a než se vzpamatoval, byla ta filčka pryč. To je celá historie.“

Muži, co vynesli z baru mrtvolu Kojotova bratra, se zrovna vrátili, utírajíce si ruce do vest a do košil. Dali do pořádku stůl a pokračovali ve hře, jako by se nic mimořádného nestalo.

„A jak jste vyřešili tu věc s podříznutou štetkou?“ zeptal jsem se.

„No jak,“ pokrčil šerif rameny. „Je to jenom zničené zboží. Billy vyplatí tadyhle Fatmouthovi, majiteli podniku, padesát dolarů, a tím je celá věc vyřízená.“

Už jsem v tom měl jasno. Tohle nebylo východní pobřeží a Hawks nebyl žádný Abe Lincoln. Strčil jsem si do koutku úst cigáro. „Jak se ta černoška vlastně jmenuje?“

„Ta, co rozpárala Billymu ksicht?“

„Uhm.“

„Počkej,“ zamyslel se Hawks. Slina už mu stekla na hrud a vsákla se do propocené košile vedle mírně zašlé hvězdy. „Člověče... já vlastně ani nevím. Pochybuju, že to ví vůbec někdo. Ty dvě většinou blábolily nějakou strašlivou hatmatilkou, které nikdo nerozuměl. Znělo to jako ten jazyk, kterým mluvil Francouz Johnny. Pamatuješ si na Francouze Johnnyho, toho, co lovil apačské skalpy?“

„Jasně. Takže francouzština. Logicky, v New Orleansu prý černí mluví zkomolenou francouzštinou.“

„O tom já nic nevím. Ale nebudeme se přece celý večer bavit o prašivé a už teď prakticky mrtvé černé kurvě, ne? Co nového na severu? Slyšel jsem, že v Gilské poušti se uhnízdila velká banda desperátů pod vedením Dlouhána Quentina...“

„Jo, dal se dohromady s Krvavým Rodriguezem a teď to pečou spolu...“

Nedokončil jsem. Venku se ozval uši rvoucí rachot a okny dovnitř vtrhlo tak jasné světlo, že jsem musel přimhouřit oči. Modrofialová záře však nezhasla okamžitě, jak by se na dobře vychovaný blesk slušelo, ale dál pulzovala ulicí, šlehala dovnitř a rozhazovala po baru ostře rýsované stíny ohlušených Boothillanů. Rachot neustával. Znělo to, jako by někdo páral nebe. Okenní tabule drnčely a mohutný poryv ledového chladu zalomcoval lítačkami. Po zádech mi přeběhl mráz.

Trvalo to asi čtvrt minuty. Pak najednou světlo zhaslo a ohlušující praskavý zvuk dozníval ve vzdalujícím se hřmění. Zvonilo mi v uších, jako bych dostal po hlavě pažbou pušky na bizony.

„Co to, kurva, bylo?“ zaklel někdo do ticha.

„Kulový blesk?“ zkusil to barman Fatmouth.

„Hovno kulový blesk,“ osopil se na něj Billy Wayne.

„Tak co teda?“

„Cítíte jste ten chlad?“ zachrčel Hawks. „Do prdele, ještě teď se třesu. Jako by na mě sáhla smrtka.“

To bylo docela výstižné. A všichni ostatní to cítili přesně stejně. Hrobové ticho to potvrzovalo. Seděli jsme jako přiškvaření. Pak Fatmouth vylezl zpoza pultu a zamířil k lítačkám.

„Já vám říkám, že to byl kulový blesk,“ bručel si pod nosem. „Schválně se jdu podívat, jestli někde nehoří.“

Vyprovázeli jsme ho pohledy. Tlustoča dělily od dveří sotva tři metry, když na verandě před vchodem najednou zaduněly kroky a do baru vešel Sturges.

Prostě se vrátil.

Tvář měl bílou, rty už mu zmodraly a oči měl úplně převrácené, takže z nich bylo vidět jenom bělmo. Oblečení měl ušpiněné směsí bláta a vlastní krve. A všiml jsem si ještě něčeho. Jeden pramínek mokrých vlasů, připlácnutých k lebce, měl přilepený k oční bulvě. Přesto ani nemrkl. Tady zjevně nebylo něco podle církevního řádu.

„Ty, Sturgesi,“ usmál se Fatmouth křečovitě, „jsi v pořádku?“

Podle toho, jak bleskově se ten bastard pohnul, byl v lepší formě než před návštěvou mé kulky v jeho hrudníku. Skočil na krčmáře, oběma rukama ho popadl za hlavu a rozšklebil ústa. Nechtělo se mi věřit, že někdo může otevřít hubu tak doširoka a nevykloubit si při tom sanici. Fatmouth zařval. Sturgesovy zuby se nemilosrdně zabořily do barmanovy pleši. Zazněl odporný praskot. Tlusté tělo se zazmítalo. Sturges vytrhl z Fatmouthovy hlavy kus lebky a vyplivl ho. Z díry vytryskla krev a popraskala Sturgesův bílý ksicht. Hostinský ještě pořád ječel. Přestal, až když Sturges vrazil do rány kloubovitě prsty a vyškulil z ní bledý chuchvalec mozku. Ten si strčil do úst a začal ho oduševněle žvýkat jako tu

nejfajnovější pochoutku. Fatmouth, visící v jeho levačce, už jen mírně klepal nohama a chodidla špičkami kreslila klikyháky do prachu na podlaze.

Saloon pořád připomínal voskové panoptikum. První pohyb, ke kterému mezi přítomnými došlo, byly prudké sklápěčky v křečovitých záchvěvech dávení. Pleskání zvratků jako by bylo oním pověstným lusknutím prstů, které mě probralo z hypnózy. Vytáhl jsem Krásku a střelil Sturgesa do levého zápěstí. Vyprskla krev a úlomky kostí. Fatmouth vyklouzl ze skoro utržené dlaně a se zaduněním se svalil na podlahu.

Sturges přestal žvýkat. Podíval se na své zmasakrované zápěstí. Pak obrátil pohled ke mně. A vykročil k našemu stolu.

Pažba remingtonu mě znovu kopl do dlaně. Kulka provrtala Sturgesův hrudník, a když vylétla mezi lopatkami, vzala s sebou krvavý cár velký jako pěst. Trhlo to s ním, ale hned zase získal rovnováhu a kráčel dál.

Stydím se to přiznat, ale v tu chvíli jsem ztratil nervy a v rychlém sledu do něj vypálil všechny zbývající kulky.

I Hawks tasil kolt a vyprázdnil do pochodující mrtvolky celý bubínek. Krev ze Sturgesa stříkala na všechny strany, ale kromě toho, že si trochu zatancoval a skrz jeho hrudník teď byla vidět zeď za ním, to nemělo žádný výraznější efekt. Šel dál. Barem prolétla vlna paniky, byl slyšet rachot převrácených židlí, ječení ženských, kletby a dávivé zvuky. Hawks vyskočil, a jak couval, snažil se znovu nabít kolt.

Zůstal jsem sedět – ani nevím, jestli to byl projev chladnokrevnosti, nebo jestli jsem prostě ztuhl úžasem. Každopádně jsem neztratil duchapřítomnost. Sturges už byl docela blízko a natahoval po mně ruce – z té rozflákané na mě stříkala krev, studená a plná chuchvalců jako zkyslé mléko – když jsem z koženého úchyty na levém stehně vytrhl Bestii, strčil mu upilované hlavě pod bradu a současně stiskl obě spouště.

Nemusím vám vysvětlovat, co s lidskou hlavou udělá výstřel z brokovnice. Bylo to, jako by se na bar snesl biblický krvavý déšť. Rosolovité kousky mozku a úlomky lebky zasypaly polovinu místnosti. Bezhlavé tělo se svalilo na mne, ale zachytil jsem ho zvednutou nohou a prudkým narovnáním kolene od sebe odstrčil. Zřítilo se na jednu z převrácených židlí a dočista ji rozštípalo.

„Doprdele, doprdele, doprdele!“ klel někde za mnou šerif Hawks.

Co nejrychleji jsem Bestii znovu nabil a otočil ji proti Sturgesovi.

Mrtvola se ale nehýbala. Krev z ní prýštila se zvukem, jako když někdo žvýká tabák a přitom plive skrz zuby močku.

„Co to mělo, kurva, znamenat?!“ zeptal se Billy Wayne ochraptěle.

Namísto odpovědi se ozvalo zlověstné mumlání.

Vskočil jsem ze židle jako uštknutý škorpiionem. Ten zvuk totiž přicházel zpod stolu. Vytřeštil jsem oči. Pytel s hlavami banditů sebou škubal, jako by byl plný koček, určených k utopení. Jen místo mňoukání a prskání se ozývalo hnusné mručení. Znělo to, jako když se někdo snaží něco říct, ale nemá plíce, aby mu vzduch mohl rozeznít hlasivky.

Podívali jsme se s Hawksem jeden na druhého. A vzápětí jsme oba namířili na pytel bouchačky, on kolt, já brokovnici, a spustili jsme palbu.

Rozstříleli jsme batoh i s hlavami na kaši.

Osazenstvo baru na nás civělo jako stádo telat na chlapa s rozžhaveným značkovačem v ruce. Než ale stihl kdokoli přednést jakýkoli komentář, z patra se ozval příšerný jekot. Všichni jsme vzhledli jako jeden muž. Zalomil jsem Bestii a rychle nakrmil hlavně novým střelivem.

Z chodby, která vedla k pokojům, vyběhla na ohoz nad barem blondatá kurvička. Vřískala jako šílená. Nebylo se jí co

divit – chyběl jí kus krku, asi tak velký, jaký dokáže na jedno zakousnutí vytrhnout lidský chrup. Z tepny stříkala krev, a jak rozhodnožka utíkala, kreslila na zeď souvislou rudou čáru.

Pak narazila do vyřezávaného zábradlí, přepadla přes ně a z výšky dobrých čtyř metrů slítla na barový pult. Zapraskalo to, zařinčelo sklo, křik utichl, štěčtiny nohy a ruce bezvládně klesly. Billy Wayne vyděšeně uskočil od baru, zakopl o židli a dopadl na zadek.

Z chodby v patře se vypotácela postava v zakrvácených šatech. Nemuseli mi říkat, kdo to je. Kůže barvy silné kávy, velké rty, hlava skoro oddělená od krku hlubokým řezem. A tytéž bílé oči, jaké měl Sturges, než mu je Bestie rozprášila po nálevně.

„To není možné!“ vykřikl někdo.

Povzdechl jsem si, pozvedl Bestii a vypálil. Roj bzučících broků proměnil hlavu nešťastné černošky v krvavé stříkance na stěně nad schodištěm. Zmrzačené tělo se skutálelo dolů po schodech.

Saloon byl plný kouře. Pach spáleného střelného prachu přerážel příšerný smrad krve, zvratků a obsahu rozstřílených hlav. Rychle jsem dobíjel Krásku i Bestii. Dělal jsem to hlavně proto, abych si nějak zaměstnal ruce, kterých se zmocňoval třas.

„Jestli jste předtím nevnímali,“ zvedl se Billy Wayne ze země, „tak se zeptám ještě jednou: Co to má, kurva, všechno znamenat?“

„Apokalypsa!“ zavyl jakýsi holohlavý mužíček, zřejmě nábožensky vzdělaný. „Mrtví začnou vstávat z hrobů a...“

„Blbost,“ zavrčel jsem, žvýkáje v zubech nezapálené cigáro. „Za všechno může ten úchylák,“ ukázal jsem hlavní remingtonu na Waynea. „Kdyby tu černošku nezabil, nic z toho by se nestalo.“

„Tak to jsem z toho bizon,“ zamračil se Hawks. Wayne po mně očima metal blesky. „O čem to mluvíš, Chřestýši?“

„Slyšeli jste už někdy o voodoo?“

„To je nějaké negerské čarodějnictví,“ projevilo holohlavý pidi-mužík znalosti i jiných náboženských oblastí.

„I tak se to dá říct. Je to druh magie. Přišel odněkud z ostrovů poblíž Kuby a je prý dost rozšířený v povodí Mississippi.“

„New Orleans,“ zachrčel Hawks.

Přikývl jsem. „O voodoo šamanech se říká, že dokážou oživit mrtvé a ovládat je svou vůlí. Existuje jedno slovíčko, kterým nazývají takhle zotročenou mrtvolu. Hm... teď si na ně nevzpome-nu. Myslím, že to bylo něco na zet...“

V tu chvíli se blondatá štetka, která dopadla na pult, zprudka posadila. Hlava na zlomeném krku se jí směšně houpala. Stačil mi jediný pohled do jejích bílých očí a bez zaváhání jsem jí poslal do obličeje pozdrav z Bestie. Zrcadlo za barem se rozprsklo. Lesklé střepy zacákané krví a mozkiem se sesypaly na láhve a demizony a nadělaly mezi nimi strašlivou paseku.

„Já jsem vám to říkal!“ zahulákal Billy Wayne do zděšeného ti-cha. „Tu černou čarodějnici jsme měli co nejrychleji chytit a od-dělat! Ale nikdo mě neposlouchal, radši jste se vrátili k chlastu a ženským zadkům. Je to vaše vina, že na nás seslala tuhle patálii!“ Rozkřikoval se tím víc, čím víc podléhal představě, že z něho si-tuace udělala vůdce.

„Myslím, žes měl pravdu, Billy,“ uznal Hawks. „Ale aspoň jsme se poučili. Tu špínu bychom neměli oběsit, ale upálit!“

Bar se rozezněl souhlasnými výkřiky. Chlapi si zase začali oblé-kat pláště a brali do rukou zbraně.

„Jdeme lovit čarodějnici!“ zaječel Wayne.

Vystřelil jsem z Krásky do stropu.

Všechno ztichlo a pohledy se obrátily ke mně.

„Ne tak zhurta,“ procedil jsem skrz zuby, pohled skloněný k revolveru, z něhož jsem vyhodil prázdnou nábojnici a nahradil ji novou. „Dřív než se všichni vyvalíte na ulici, zamyslete se nad tím, že ty čáry možná oživily všechny mrtvé, co jsou kolem.“

Ticho se ještě prohloubilo. Vzhledl jsem a v očích všech přítomných jsem přímo viděl obraz pahorku posetého kříži, s lebkami ověšeným stromem na vrcholu.

Bylo to, jako bych jejich nadšení nakopl do koulí.

Rozpačité bručení přerušilo až zakňučení starého chlapíka stojícího u okna:

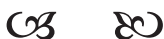
„Ehm... pojdte se podívat na tohle a řekněte mi, prosím, že jsou to jenom moje halucinace!“

Kdepak, nebyly to vidiny. Dolů ulicí kráčel přinejmenším stohlavý dav. I když *kráčel* asi není tak úplně přesný výraz. Většina z příchozích se ztuhle potácela a mnozí se jenom plazili, protože prostě neměli spodní polovinu těla. Některé postavy vlastně ani nebyly postavy, ale jen uschlými šlachami poslepované kostry, ověšené cáry šatů. Čerstvější mrtvolky za sebou táhly změti vyhřezlých vnitřností, zakopávaly o vlastní střeva a neustále padaly do bláta. Bylo by to komické, kdyby to nebyl ten nejpříšernější pohled, jaký se mi kdy naskytl. Dav se postupně rozdělával a jednotlivé skupinky mrtvol se začaly dobývat do domů podél ulice. Boot Hillem se neslo řinčení skla, praskání dřeva, strašlivé hlasy mrtvých a vrískání prvních obětí.

Z prvotního šoku jsme se vzpamatovali až ve chvíli, kdy do světla před saloonem vstoupil první shnilý štamgast. Na sobě měl zablácené pončo a trčela z něj lebka olepená slizkými zbytky obličejů. Když jsem mu prohnal čelem kulku z remingtonu, ty hlenovité cáry mu zprudka odlétly z kostí. Plácl sebou na záda, až bláto vystříklo. Jenže za ním už se z lijáku vynořovaly další zdechlíny. Dvě nebo tři se sklónily k ponču a s odporným mlaskáním se pustily do obsahu jeho roztráštěné lebky. Ostatní se kymácely k hostinci.

Pak vypuklo něco, co opravdu nemělo daleko k apokalypse.

„Nestůjte tu jako kaktusy!“ okřikl jsem chlapy, co pořád zírali jako opaření. „To svinstvo se nesmí dostat dovnitř!“

V saloonu vypukla horečnatá činnost, jako když hodíte do mraveniště kus masa. Chlapi se okamžitě pustili do přesouvání stolů a židlí, aby co nejdříve zatarasili vchod. Dotlačili dokonce i staré zaprášené piáno a na vrchol barikády hodili Fatmouthovo tělo. Já, Hawks, Billy Wayne a pár dalších jsme se mezitím soustředěnou palbou snažili přesvědčit útočníky, aby se drželi v uctivé vzdálenosti. Ulici před hostincem pokrývaly roztrášené kosti a cáry masa v různých stupních rozkladu, mrtvoly padaly, zakopávaly jedna o druhou a požíraly se navzájem, zkrátka chaos, jak má být.

„Do hlav!“ řval jsem do dunění revolverů a pušek. „Mířte jim na hlavy, jenom tak natáhnou bačkory!“

Jenže příval mrtvol neustával. Navzdory olovenému dešti, přšícímu z oken hospody, se brzy nahrnuly na verandu před vchodem. Závora ve dveřích se začala otřásat pod jejich náporem. Rozbílily okna, natahovaly dovnitř své hnáty, strašidelně vylly a nedočkavě cvakaly zuby.

„Takhle je nezastavíme!“ popadl jsem za rameno Hawkse, který lomcoval prstencem winchestrovky jako smyslů zbavený a zblízka pátil do shnilých tváří. „Musíme najít tu holku! Ona je ovládá!“

„Vždyť nemáme ani šajn, kam ta svině zalezla!“ zahulákal šerif. Škubl uzávěrem a vyhodil poslední, dvanáctou nábojnici. Kohoutek cvakl naprázdno. S nepřičetným pohledem sáhl k nábojovému pásu pod pupkem. Popadl jsem ho za zápěstí a přinutil ho tak, aby se podíval na mě.